

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/58/2019
Identifikačné číslo spisu: 7101899888
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7101899888.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne SLADOVNĀ, a.s. Michalovce, so sídlom v Michalovciach, Močarianska č. 14, IČO: 36184187, zastúpenej JUDr. Mikulášom Pavlikom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Štefana Kukuču č. 14, proti žalovanej Poštovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábřeží č. 4, IČO: 31340890, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábřeží č. 8/A, IČO: 4723247, o zaplatenie 31 036,31 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 16 C 832/2001, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp.zn. 11 Co 410/2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp.zn. 11 Co 410/2016 a tiež uznesenie Okresného súdu Košice I z 15. augusta 2018 č.k. 16 C 832/2001-798.

Vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 8. júla 2016 č.k. 16 C 832/2001-692 zamietol žalobu o náhradu škody, ktorá mala žalobkyňi vzniknúť v dôsledku protiprávneho konania žalovanej v ich záväzkovom vzťahu založenom zmluvou o úvere z 2. septembra 1998. Podľa právneho záveru súdu prvej inštancie sa žalovaná nedopustila protiprávneho konania, preto sa žalobkyňa voči nej nedôvodne domáha náhrady škody.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 12. októbra 2016 sp.zn. 11 Co 410/2016 odmietol ako oneskorene podané [§ 386 písm. a/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odvolanie žalobkyne proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie. Vychádzal z toho, že napadnutý rozsudok bol právnenému zástupcovi žalobkyne doručený 12. augusta 2016, koniec 15-dňovej lehoty na podanie odvolania pripadol na sobotu 27. augusta 2016 a posledným dňom na podanie odvolania bol 30. august 2016. Odvolanie žalobkyne, podané na pošte 5. septembra 2016, bolo teda podané oneskorene. Odvolací súd nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že v dôsledku doručenia neúplného rozsudku (chýbala v ňom strana 2) 12. augusta 2016 bolo účinné až opakované doručenie rozsudku 22.

augusta 2016 a lehota na podanie odvolania uplynula žalobkyni (až) 6. septembra 2016. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobkyni začala plynúť odvolacia lehota už v nadväznosti na prvé doručenie rozsudku. I keď išlo o doručenie neúplného rozsudku, žalobkyni nič nebránilo podať odvolanie, poukázať na nedostatok doručeného písomného vyhodnotenia rozsudku, požiadať o predĺženie lehoty na podanie odvolania, prípadne o vydanie opravného uznesenia (§ 224 CSP).

3. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP. Podľa jej presvedčenia zasiahol odvolací súd svojím nesprávnym procesným postupom do jej práva na spravodlivý súdny proces. V súvislosti s týmto tvrdením poukázala na svoj list zo 17. augusta 2016, ktorým požiadala súd prvej inštancie „o opätovné doručenie kompletného rozsudku s plynutím novej lehoty na odvolanie“. Tým, že jej súd vyhovel a rozsudok opätovne doručil, v podstate sám uznal opodstatnenosť jej požiadavky. Žalobkyňa následne dôvodne očakávala, že od doručenia úplného rozsudku jej plynie nová lehota na podanie odvolania. Z ustanovení § 220 a § 223 CSP vyplýva, že povinnosťou súdu je doručiť stranám rozsudok v úplnej podobe; ich gramatickým výkladom možno dôjsť k záveru, že ak sa tak nestane, ide o vadu odstrániteľnú iba doručením úplného rozhodnutia. Vzhľadom na to žiadala napadnuté uznesenie zrušiť.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že pochybenie súdu prvej inštancie spočívajúce v doručení neúplného rozsudku, nie je takým zásahom do procesných práv žalobkyne, ktorý by porušil jej právo na spravodlivý proces. Navrhla preto dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) uznesením z 19. marca 2018 sp.zn. 3 Cdo 85/2017 dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP. V odôvodnení uviedol, že písomné vyhotovenie rozsudku súdu prvej inštancie bolo doručené právnomu zástupcovi žalobkyne 12. augusta 2016, pričom ale chýbala druhá strana doručovaného rozsudku. I keď takýto postup súdu nebol správny, nemožno prehliadnuť, že jeho dôsledky nedosahujú intenzitu porušenia práva na spravodlivý súdny proces. Chýbajúca časť rozsudku totiž obsahuje len opis žaloby naformulovanej žalobkyňou a opis vyjadrenia žalovanej, s ktorým bola žalobkyňa počas konania oboznámená. Táto časť neobsahuje skutkové zistenia, ani právne závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania, ani iné skutočnosti podstatné pre taktiku ďalšieho vedenia sporu žalobkyňou. Pokiaľ by konala v súlade so zásadou, podľa ktorej právo patrí bdelým, mohla po doručení neúplného rozsudku podaním odvolania uplatniť svoj vplyv na výsledok konania. Sama skutočnosť, že súd na základe žiadosti doručil žalobkyni rozsudok opätovne, nemala žiadny vplyv na plynutie lehoty na podanie odvolania, ktorá začala plynúť (už) dňom nasledujúcim po doručení neúplného rozsudku (13. augusta 2016). V danom prípade preto zo strany odvolacieho súdu nešlo o postup znemožňujúci žalobkyni realizáciu jej procesných oprávnení v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

6. Na základe sťažnosti žalobkyne Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v náleze z 15. novembra 2018 sp.zn. IV. ÚS 388/2018 (ďalej len „Nález“) konštatoval, že základné právo žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a podľa čl. 36 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) uznesením najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 85/2017 porušené boli; predmetné uznesenie najvyššieho súdu preto zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.1. V odôvodnení Nálezu ústavný súd poukázal na to, že účelom doručenia rozsudku súdu účastníkom (ich zástupcom) do vlastných rúk je umožniť im, aby sa zoznámili nielen s výrokom rozsudku, ale tiež s jeho odôvodnením, ktorého štruktúra je presne definovaná v § 220 ods. 2 CSP. Len znalosť všetkých častí odôvodnenia rozsudku, tak ako sú definované v tomto ustanovení poskytuje účastníkom súdneho konania možnosť zvážiť, či proti rozsudku podajú odvolanie, a ak áno, náležite formulovať odvolacie dôvody.

6.2. Podľa názoru ústavného súdu je za hranicou ústavnej udržateľnosti najvyšším súdom prijatý záver, podľa ktorého žiadosť o opätovné doručenie kompletného rozsudku s plynutím novej lehoty na odvolanie

nie je úkonom, ktorý by mohol vyvolať želaný právny účinok, a ak aj súd na základe takej žiadosti doručil žalobkyni rozsudok opätovne, táto skutočnosť nemala žiadny vplyv na plynutie lehoty na podanie odvolania. Konštatovanie, že chýbajúca časť rozsudku bola len zhrnutím vyjadrenia žalovanej, ktoré žalobkyňa poznala, je zľahčujúcim konštatovaním toho, kto poznal obsah chýbajúcej časti. Žalobkyňa ale nemohla predpokladať, že táto časť neobsahuje zásadné argumenty súdu, na ktoré pred podaním odvolania potrebovala poznať odpovede. Ústavný súd uzavrel, že doručenie rovnopisu rozhodnutia v neúplnej podobe tak, že v ňom chýba ktorákoľvek časť jeho textu, znamená vadu v postupe súdu, ktorú je potrebné napraviť dorúčením nového, kompletného rovnopisu rozhodnutia, a to so všetkými dôsledkami z toho vyplývajúcimi, vrátane nového začiatku plynutia lehoty k podaniu opravného prostriedku. Doručenie rozhodnutia v neúplnej podobe je zo strany súdu zásahom do práv účastníka a pokiaľ súd nezjedná nápravu vzniknutého stavu, premietne sa to do práv účastníka na spravodlivý proces.

6.3. Za neprijateľné označil ústavný súd úvahy, v zmysle ktorých treba v konkrétnych prípadoch rozlišovať, aká časť textu a s akým významom chýba, a v závislosti na tom ďalej postupovať. Takéto hodnotenie by bolo vysoko subjektívne a navyše dôležitosť a závažnosť chýbajúceho textu nemôže vyhodnotiť ten, pre ktorého má takéto posúdenie najväčší význam.

6.4. Nález konštatuje, že v danom prípade až druhé doručenie rozsudku súdu prvej inštancie (ktoré právny zástupca žalobkyne prevzal 22. augusta 2016) možno považovať za také, od ktorého mohla žalobkyni začať plynúť lehota na podanie odvolania. Pokiaľ v priebehu plynutia tejto odvolacej lehoty žalobkyňa podala odvolanie, legitímne očakávala, že odvolací súd jej vec meritórne prejedná a rozhodne. Keďže tak odvolací súd nekonal a dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol ako neprípustné, najvyšší súd konal v rozpore s ústavne zaručeným právom žalobkyne na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 36 Listiny a taktiež v rozpore s jej právom na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

7. Najvyšší súd je viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze [§ 56 ods. 6 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (viď tiež § 134 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z.z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov)].

8. Po vrátení veci ústavným súdom bol preto pre konanie a rozhodovanie dovolacieho súdu podstatný záver ústavného súdu, podľa ktorého až druhé doručenie rozsudku súdu prvej inštancie (ktoré právny zástupca žalobkyne prevzal 22. augusta 2016) možno v danom prípade považovať za také, od ktorého mohla žalobkyni začať plynúť lehota na podanie odvolania. Odvolacia lehota začala plynúť žalobkyni 23. augusta 2016 a uplynula 6. septembra 2016. Žalobkyňa podala odvolanie 5. septembra 2016, teda nie oneskorene, ako nesprávne konštatoval odvolací súd.

9. Najvyšší súd už v judikátoch R 23/1994 a R 4/2003 a tiež v rozhodnutiach sp.zn., 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013, konštatoval, že o znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konať pred súdom ide tiež v prípade postupu súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané. Aj v zmysle súčasnej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu (2 Cdo 195/2018, 3 Cdo 34/2017, 5 Cdo 65/2018, 7 Cdo 101/2018, 8 Cdo 7/2018) dochádza k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP postupom súdu, ktorý sa bez splnenia procesných predpokladov odmietne zaoberať meritom veci (napríklad konanie zastaví alebo odvolací súd odmietne odvolanie).

10. Dovolací súd pri skúmaní, či odmietnutie odvolania žalobkyne odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, vychádzal z podstatného záveru ústavného súdu vyjadreného v Náleze, podľa ktorého žalobkyňa nepodala odvolanie oneskorene. Pokiaľ odvolací súd napriek tomu odmietol jej odvolanie ako podané oneskorene, mal jeho nesprávny procesný postup za následok zásah do práva žalobkyne na spravodlivý súdny proces v intenzite významnej z hľadiska § 420

písm. f/ CSP. Táto procesná vada konania zakladá prípustnosť dovolania, zároveň ale tiež jeho dôvodnosť (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 449 ods. 2 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie; zároveň zrušil uznesenie Okresného súdu Košice I z 15. augusta 2018 č.k. 16 C 832/2001-798, ktorým bola žalobkyni uložená povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 2 689,22 €.

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

13. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.